

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/74/2025
Identifikačné číslo spisu:	5123238710
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5123238710.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov 1/ Ing. V. R., narodeného XX. H. XXXX, B. XXX, 2/ P. R., narodenéj XX. V. XXXX, B. XXX, oboch zastúpených advokátom JUDr. Jurajom Harďom, Bratislava, Lermontovova 16, o potvrdení vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Žilina (pôvodne Okresný súd Čadca) pod sp. zn. 3Vyd/1/2023, o dovolaní navrhovateľov proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 28. novembra 2024 sp. zn. 11Co/65/2024, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Žiline z 28. novembra 2024 sp. zn. 11Co/65/2024 z r u š u je a vec vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) uznesením zo 16. februára 2024 č. k. 3Vyd/1/2023-14 zamietol návrh, ktorým navrhovatelia žiadali, aby súd uznesením potvrdil, že vydržali do vlastníctva parcelu registra „Z.“ č. XXXX o výmere XXX m², druh pozemku - C..

1.1. Súd prvej inštancie uviedol, že z návrhu nebolo zrejmé, kto mal byť subjektom tvrdeného vydržania. Navrhovatelia 1/, 2/ tvrdili, že spornú nehnuteľnosť nadobudli ústnou kúpnu zmluvou v roku 1993 alebo 1994, avšak neoznačili, či ju nadobudol navrhovateľ 1/ sám, alebo spoločne s navrhovateľkou 2/, ani to, v akom majetkovom režime (ako spoločnú vec v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, v podielovom spoluvlastníctve, alebo vo výlučnom vlastníctve jedného z nich). Rovnako neuviedli, kedy uzavreli manželstvo, a teda nebolo možné posúdiť, či v čase tvrdenej kúpy už tvorili manželov a mohlo ísť o nadobudnutie do bezpodielového spoluvlastníctva.

1.2. Podľa súdu prvej inštancie ďalej návrh neobsahoval ani spôsobilý predmet držby v zmysle § 125 a § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), keďže navrhovatelia označili len parcelu registra „Z.“ č. XXXX o výmere XXX m² bez uvedenia listu vlastníctva. Súd tak nemohol overiť, či šlo o existujúcu parcelu zápisateľnú v katastri a spôsobilý predmet vlastníckeho práva. V čase tvrdenej kúpy ani neexistovala parcela s uvedeným označením, keďže evidované boli len parcely EN, resp. pozemnoknižné.

1.3. Súd prvej inštancie uzavrel, že navrhovatelia neosvedčili podmienky vydržania podľa § 134 OZ - nepreukázali právny titul nadobudnutia, dobromyseľnosť ani priebeh vydržacej doby. Nepredložili žiadny dôkaz o existencii aspoň neplatnej kúpnej zmluvy, z ktorej by bolo možné vyvodiť dobromyseľnosť držby. Tvrdenia navrhovateľov boli neurčité, nekonkrétne a bez označenia osoby, od ktorej mali nehnuteľnosť nadobudnúť. Keďže od nevlastníka nemožno nadobudnúť vlastnícke právo a nebolo preukázané, kto bol vlastníkom v čase kúpy, nemohla začať plynúť ani vydržacia lehota. Súd napokon konštatoval, že samotné nerušené užívanie bez právneho titulu nezakladá oprávnenú držbu. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie navrhovateľov uznesením z 28. novembra 2024 sp. zn. 11Co/65/2024 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že v konaní o potvrdení vydržania (§ 359a až 359k CMP) je povinnosťou navrhovateľov uviesť pravdivé a úplné rozhodujúce skutočnosti a predložiť dôkazy, ktoré ich osvedčujú (§ 359d ods. 2 CMP). Nestačí všeobecné tvrdenie o dlhodobom a nerušenom užívaní pozemku, ale je potrebné preukázať aj právny titul, z ktorého vyplýva dobromyseľnosť držby. Odvolací súd uviedol, že navrhovatelia netvrdili ani nepreukázali existenciu žiadneho právneho dôvodu nadobudnutia - nevedeli uviesť osobu, od ktorej mali pozemok kúpiť, ani cenu, za ktorú sa tak malo stať. Takýto neurčitý ústny právny úkon nemohol založiť dobromyseľnosť držby, nakoľko so zreteľom na všetky okolnosti sa navrhovatelia nemohli domnievať, že išlo čo i len o domnelý právny titul alebo neplatný právny úkon.

2.2. K odvolacej námietke, že súd prvej inštancie mal postupovať podľa § 359e ods. 1 CMP a vykonať vlastné šetrenie, odvolací súd uviedol, že toto ustanovenie nezavádza povinnosť súdu zisťovať skutkový stav namiesto navrhovateľov. Tí musia rozhodné skutočnosti tvrdiť a osvedčiť sami, pričom v danom prípade mal súd prvej inštancie skutkový stav dostatočne objasnený a vykonanie ďalšieho šetrenia by bolo nadbytočné a neúčelné. Odvolací súd dodal, že uvedený záver platí obdobne aj pre odvolacie konanie, pričom navrhovateľmi predložené, resp. navrhnuté dôkazy neboli spôsobilé prijať vo veci iné rozhodnutie. Vo vzťahu k ostatným argumentom navrhovateľov uviedol, že nie je povinný reagovať na všetky námietky účastníkov, ale len na tie, ktoré sú právne a skutkovo relevantné, a preto nepovažoval za potrebné sa vysporiadať s argumentmi, ktoré neboli spôsobilé ovplyvniť výsledok konania. Záverom sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že neboli splnené základné predpoklady nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním k predmetným nehnuteľnostiam. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) v spojení s § 52 CMP.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podali navrhovatelia (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie, ktoré odôvodnili poukazom na ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.1. Dovolatelia uviedli, že v danej veci boli preukázané všetky hmotnoprávne predpoklady vydržania a oprávnenosť držby spornej nehnuteľnosti bola preukázaná (i) subjektívnymi okolnosťami (uchopenie držby, hospodárenie so spornou nehnuteľnosťou ako so svojou vlastnou) a (ii) objektívnymi okolnosťami (zápis držby do zákonnej evidencie nehnuteľností, absencia uplatnenia akéhokoľvek práve k nehnuteľnosti zo strany tretej osoby), a to všetko sústavne, najneskôr od 01.01.1995. Namietali, že odvolací súd sa vôbec nezaoberal existenciou „Výpisu z evidenčného listu č. 462 - čiastočný“, ktorý predložili v rámci odvolania a ktorý preukazuje existenciu oprávnenej držby dovolateľov k spornej nehnuteľnosti. Zdôraznili, že odvolací súd buď vôbec nevykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom tohto výpisu, alebo tento dôkaz vôbec nehodnotil; a ak aj áno, tak spôsob, akým tento dôkaz vyhodnotil, v jeho odôvodnení absentuje, a preto je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné. Dovolatelia ďalej poukazovali na to, že odvolací súd oprel svoje rozhodnutie výlučne o (ne)predloženie právneho titulu k spornej nehnuteľnosti a neskúmal žiadne iné okolnosti, v dôsledku čoho sa pri právnom posúdení veci odklonil od judikatúry dovolacieho súdu (sp. zn. 1VCdo/1/2024).

3.2. Vzhľadom na uvedené dovolatelia navrhli, aby dovolací súd zrušil rozhodnutia nižších súdov a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Konanie o potvrdení vydržania je mimosporovým konaním, ktoré je s účinnosťou od 01. mája 2021

upravené samostatne v ustanoveniach § 359a a nasl. CMP. Ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa neho sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (§ 2 ods. 1 CMP). To platí - až na ustanovenie § 76 CMP - i pre konanie o dovolaní.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastníci konania zastúpení v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorých neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. V hierarchii postupu dovolacieho prieskumu platí, že dovolačný súd najprv skúma prípustnosť dovolania z dôvodu znátočnosti a až ak namietaný dôvod podľa § 420 CSP preukázaný nie je, pristúpi subsidiárne k prieskumu dovolacieho dôvodu spočívajúceho v správnosti právneho posúdenia veci (§ 421 CSP).

12. Dovolaťelia vyvodzujú prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietali nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, keďže z jeho odôvodnenia nevyplývalo, ako sa vysporiadal s predloženým dôkazom v odvolacom konaní - Výpis z evidenčného listu č. 462 - čiastočný.

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká

nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu (účastníka konania), právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. V súlade s § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby (návrhu na začatie konania), ako aj so špecifickými námietkami strany sporu (účastníka konania). Odôvodnenie rozhodnutia súdu nižšej inštancie musí byť zároveň dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v oprávnom konaní. Porušením uvedeného práva strany sporu (účastníka konania) na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

16. Dovolací súd v tejto súvislosti osobitne zdôrazňuje, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo strany sporu (účastníka konania) na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (§ 387 ods. 3 CSP). Nerešpektovanie tohto kogentného ustanovenia zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania (porov. sp. zn. 4Cdo/125/2019). Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov, a tak vylúčiť svojvoľu v tomto procese. V právnom štáte by nemali vzniknúť pochybnosti, či sa súd s určitou, účastníkom konania výslovne prezentovanou otázkou zaoberá, či nie; odpoveď by mala byť zrejmá z odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

17. Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, z hľadiska vyššie definovaných požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia a s tým súvisiace právo na spravodlivý proces, nemôže v kontexte celého súdneho konania obstáť.

18. V prejednávanej veci bol predmetom konania návrh na potvrdenie vydržania vlastníckeho práva k pozemku označenému v návrhu ako parcela registra „Z.“ č. XXXX o výmere XXX m², druh pozemku - C., nachádzajúcemu sa v katastrálnom území B.. Súd nižších inštancií návrh navrhovateľov zamietli najmä z dôvodu, že (i) nebolo zrejmé, kto má byť subjektom tvrdeného vydržania a v akom majetkovom režime malo dôjsť k nadobudnutiu vlastníckeho práva, (ii) návrh neoznačil spôsobilý a právne

individualizovateľný predmet držby (absencia listu vlastníctva, historicky neexistujúce označenie parcely), a (iii) navrhovateľa neosvedčili splnenie zákonných predpokladov vydržania, osobitne existenciu právneho titulu a dobromyseľnosť držby.

19. Z obsahu spisu pritom vyplýva, že navrhovateľa v rámci podaného (doplnenia) odvolania predložili „Výpis z evidenčného listu č. XXX - čiastočný" zo dňa 5. júna 2024 (č. 1. 36 spisu), vyhotovený Okresným úradom Čadca, katastrálnym odborom, z ktorého vyplýva, že pri pozemku parc. č. XXXX o výmere XXX m², druh pozemku - C., boli ako držitelia evidovaní Ing. V. R. a P. R. (navrhovateľa). V podaní ďalej uviedli, že zápis ich držby orgánom verejnej moci na úseku katastra osvedčuje oprávnenosť držby, keďže takýto zápis by nebol vykonaný, ak by držba nebola považovaná za odôvodnenú a oprávnenú. Z uvedeného dôkazu podľa nich vyplývalo, že spornú nehnuteľnosť dlhodobo a nerušene užívali ako svoju vlastnú, pričom ich držba nebola nikdy spochybnená a bola zároveň formálne reflektovaná v úradnej evidencii nehnuteľností.

20. Odvolací súd sa však v napadnutom rozhodnutí s uvedenou odvolacou argumentáciou navrhovateľov riadne nevysporiadal; zaoberal sa všeobecným výkladom právnych predpokladov oprávnenej držby a dobromyseľnosti, pričom svoje úvahy obmedzil na konštatovanie, že navrhovateľa nepreukázali existenciu právneho titulu, na základe ktorého by mohli byť v dobrej viere, že im vec patrí (body 11 až 14 napadnutého uznesenia). Nevykonával však náležitú vecnú analýzu konkrétnych právnych a skutkových argumentov, ktoré navrhovateľa v odvolacom konaní uplatnili v súvislosti s vyššie uvedenou listinou. Táto listina, z ktorej vyplýva, že navrhovateľa boli ako držitelia predmetnej parcely č. XXXX o výmere XXX m² evidovaní orgánom verejnej moci na úseku katastra nehnuteľností, bola pritom predložená práve na podporu tvrdení o historickej identifikovateľnosti predmetu vydržania a o dobromyseľnom výkone držby, ktorá bola reflektovaná aj v úradnej evidencii. Odvolací súd sa s týmto dôkazom nijako nevysporiadal - ani ho nevyhodnotil, ani nevysvetlil, prečo ho považoval za právne irelevantný či bezvýznamný pre posúdenie splnenia podmienok vydržania. Rovnako absentuje akákoľvek reakcia na argumentáciu navrhovateľov, že zápis držby v evidencii vedenej štátnym orgánom mohol objektívne posilniť ich presvedčenie o oprávnenosti držby a byť indikátorom existencie dobromyseľnosti. Tým, že odvolací súd opomenul náležite vyhodnotiť konkrétny dôkaz, resp. toto hodnotenie poňať do svojho odôvodnenia, a rovnako naň nadväzujúcu právnu argumentáciu, neumožnil overiť, akým spôsobom k svojmu záveru dospel a či vôbec posúdil všetky rozhodujúce okolnosti. Takto koncipované odôvodnenie nespĺňa požiadavky § 387 ods. 3 a § 393 ods. 2 CSP, pretože neobsahuje skutkový ani právny rozbor relevantnej odvolacej námietky, čím je rozhodnutie ako celok nepreskúmateľné.

21. Odvolací súd teda neposkytol dovolateľom náležitú a zrozumiteľnú odpoveď na ich podstatné tvrdenia uvedené v odvolaní. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť pritom aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Takéto arbitrárne rozhodnutie súdu odníma účastníkovi konania možnosť uskutočňovať procesné práva a v konečnom dôsledku porušuje jeho právo na spravodlivý súdny proces [čo zakladá vadu konania podľa § 431 ods. 1 CSP v spojení s § 420 písm. f) CSP], pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov; tak ako tomu bolo v prejednávanom prípade.

22. Dovolací súd konštatuje, že uvedené nedostatky odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu v otázke väd konania namietaných dovolateľmi majú v danom prípade za následok, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavky stanovené súdu v ustanovení § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Z tohto dôvodu je dovolanie navrhovateľov procesne prípustné a tiež dôvodné podľa § 420 písm. f) CSP.

23. Vzhľadom na zistenie, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá sama osebe spôsobuje, že napadnuté rozhodnutie nemôže byť považované za správne, dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

24. Ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej strane (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (2Cdo/5/2018, 3Cdo/146/2018, 4Cdo/69/2021, 8Cdo/70/2017). Dovolací súd preto ani v tomto prípade neposudzoval dovolanie z hľadiska ďalších vyslovených námietok a opodstatnenosti argumentácie v spojitosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

25. Dovolací súd týmto rozhodnutím nijakým spôsobom neprejudikuje právne závery, ku ktorým môžu súdy nižších inštancií po odstránení vytknutých vád dospieť. V tomto štádiu konania dovolací súd konštatuje iba to, že za súčasného stavu sú právne závery súdov nižších inštancií zatiaľ predčasné.

26. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.